

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Martini Lvtheri Piae Ac Doctae Operationes In Dvas Psalmorvm Decades

Luther, Martin

Basileae

VD16 L 5540

De uultu tuo iudicium meum prodeat, oculi tui uideant æquitates.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37005

Apostolis presente impietate, quæ futura esse de alijs somniamus: Væ seculo huic nouissimo & pessimo.

Heb. sine pronomine, meam, absolute dicit: Exaudi domine iusticiam, quo uerbo, ut Iudaicas tenebras omittam, qui Dauidem hic iactare iusticie peccato meruisse fingunt, ut postea caderet in peccatum adulteri, etiam nostri offensi sunt, ut soli Christo hanc uocem tribuerent. Mihi autem uehementior est petitio, quæ absolute petit iusticiam exaudiri, quæ suam iusticiam, ostendit enim hoc uersu pene per singula uerba, quos intutus sit, & unde motus, ut sic restuaret. Intutus enim est multitudinem & magnitudinem hypocritarum, qui sibi solis, ut omnia bona opera & iusticiam, ita & orationem & misericordiam dei arrogant, cum tamen omnia hæc dolose & in deceptionem plurimorum imbecillium non nisi simulent, ut remedio alio non queat rebus ueris succuri, quæ oratione lachrymosa quæ deum prouocet, ut iusticiam seu id quod uere iustum est seu iustam causam, qualis est fides, uerbum & opera fidei, audiat, suscipiat & defendat, contra impiam & noxiam illorum simulationem. Est ergo affectus pietatis & charitatis eiusmodi: Et si ego indignus sum, qui peto, tamen ipsa causa cum sit uerbi tui & fidei causa uereque iusticia, digna est, quam non finas opprimi in deceptionem infeliciam animarum, quas lupi illi rapaces suis fictis uerbis uorare non cessant.

Sunt qui uelint, sic uertere: Exaudi domine iusticia, sicut psal. iij. Exaudiuit me deus iusticia mea, quod iudicio cuiusque relinquo: Hebræus quidē textus non resistit, ego tamen priore sensu contentus sum. Reliquæ dux: Intende deprecationem meam, auribus percipe orationem meam, ad modum psalmi quinti intelligamus, quid deinde intersit inter orationem & deprecationem, psalmo. vi. dictum est fati.

Non in labijs doli seu dolosis. Manifeste hic accusat hypocritas, quorum & dogmata & orationes, labijs dolosis deputat, potest autē & asserentis & optantis esse, hoc modo: Ideo nos exaudi dñe, quia tu nosti cor nostrum, quod non est dolum in labijs nostris, sicut oramus ore, ita sentimus corde & sicut docemus, ita simpliciter uiuimus, cum illi contra nihil non simulent. Vel hoc modo: Exaudi domine iusticiam, & fac, ne & nos sicut illi, dolosis labijs, tum oremus, tum doceamus. Ita hic uidemus micare zelum & odium hypocritis, quam sancti tanta detestatione deprecantur & accusant.

De uultu tuo iudicium meum prodeat, oculi tui uideant æquitates,

Iudicium, hoc loco, non arbitror esse sensum seu acumen illud ingenij, quo de omnibus recte maleue sentimus, ut aliquibus uisum est, sed ipsam causam de qua disceptant partes aduersarix. Quo modo psal. cxxxix. Ego cognoui, quoniam faciet dominus iudiciū in opis, & uindictā pauperum. Et Iob. xxij. Proponat æquitatem contra me & ad uictoriā perueniet iudicium meum. Et. xxxj. Si con-
tempseris subire iudicium cum seruo meo, cum disceptaret aduersum me. Iudicium mortis est uiro huic, non est uiro huic iudicium mortis, dixerunt de Ieremia, eiusdem. xxvj. Est ergo sensus: Iusticia causa mea & iudicium meum, obsecro, ut exeat de conspectu tuo, quia corā & in oculis tuis scio iustum esse, quod in oculis hominum damnatur tanquam impium & iniquum. Quare fac, ut quale est coram uultu tuo te iudicāte, tale fiat reuelante te etiā coram hominibus: Non maneat iudicium causa mea tale, quale egreditur a conspectu hominum damnatum.

Ff ij natum,

natum, quia ut Abacuk. j. dicitur, ab eo conspectu egreditur iudicium peruersum & non peruenit ad finem iudicium, laceratur etiam lex. Quæ uerba & hodie orari oportet aduersus hæreticæ prauitatis inquisitores, & tyrannos Ecclesiasticos, a quorum conspectu non egreditur ueritatis iudicium, nisi damnatum. Neque enim & ipsis resisti potest, nisi querulosa & lachrymosa oratione. Idiotissimum hunc satis notum arbitror, egredi iudicium, egredi sermonem, egredi uerbum, egredi causam &c.

Oculi tui uideant æquitates, heb. rectitudines, seu id quod rectum est, de quo superius ab uide psal. ix. damnat enim Propheta hypocritas sanguinarios, prauitatis, hoc est, quæ in omni causa querunt quæ sua sunt, ideo iustorum causam, cum querat quæ dei sunt, damnant, ut suas prauitates statuunt. Sic enim oculi hominum respectum habent & intendunt in prauitatem, sed tui, o dñe, oculi, cum non uideant, nisi quod rectum est, ostende & idiplum coram omnibus, quod facies, si causam meam defendas & illorum opprimas, donec enim id non feceris, illi iactant sine fine superbientes, oculos tuos respicere ad se & ad suas prauitates, tanquam rectitudines ac negligere & abominari nostram rectitudinem, tanquam prauitatem. Est autem idem huius uersus sensus, qui Abacuk. j. Mundi sunt oculi tui, ne uideas malum & respicere ad iniquitatem non poteris: Quare ergo respicis super iniqua agentes, & taces de uorante impio iustiorum? Ita iterum aliud esse dei, aliud hominum respectum ostendit, & aliud esse quod in oculis hominum, & aliud quod in oculis dei iudicatur. Simul obseruamus, ut dixi, non uiribus nostris, neque sapientia nostra esse nitendum. Nemo enim unquam peruersum hominem, uerbis aut sapientia uicit, nec fidei causam suis uiribus uicit, nisi orationibus. Nemo unquam defendit, ut in omnibus hæreticis monstratum est, quando nec Apostoli nec Prophetæ, neque adeo ipse Christus suos hypocritas potuit superare, cum impij etiam uicti, uicti esse nolint. Quid ergo nos præsumeremus ueritatis oculi contra Antichristos omnium robustissimos Ecclesiæ hostes, omnia oratione querulosa, prestare?

Dixi superius æquitatem abstractum, nostro interpreti placuisse pro rectitudine, cum tamen ubique non æquum, sed rectum transferat in concreto. Aequitas magis ad moderationem legis pertinere nobis permittatur, quam ad rectitudinem, quæ perfecta legis plenitudo est.

Probasti cor meum & uisitasti nocte, igne me examinasti, & non est inuenta in me iniquitas.

Ut non loquatur os meum opera hominum, propter uerba labiorum tuorum, ego custodiui uias duras.

Hebræus non parum dissonat, quem Hieronymus, ita uertit: Probasti cor meum, uisitasti nocte, conuulsi me, non inuenisti cogitationes meas transire os meum. In opera hominum propter uerba labiorum tuorum ego obseruauit uias latronis. Sed quis erit sensus? Certe Hieronymus omisit aduerbium negandi ante uerbum transire, nec seruat distinctionem uersus hebraicam. Nostra autem translatio, & si abundet suo sensu, hebræo tamen an quadret uidebimus, non quæ ideo damnandum censeam, aut Ecclesiam dei calumniari uelim, quæ uita sit hac translatione tanto tempore. Quid enim nocet uerbis male redditum alium sensum quam sit natius in Ecclesia haberi: modo sit pius, quam multa sunt, optime quoque reddita.

Impij non uincuntur a sanctis, nisi orationibus.